

Реферат на тему: "Епоха Відродження і Вільям Шекспір"

Вільям Шекспір

План.

1. Епоха Відродження — яскрава і неповторна доба XVI століття в Англії.

2. Життєвий шлях Вільяма Шекспіра:

а) загадковість особи письменника;

б) дитинство поета;

в) переїзд до Лондона;

г) захоплення театром;

д) творча спадщина;

е) останні роки життя.

3. Безсмертя творів Шекспіра.

Він належить не лише нашому століттю, але і всім вікам.

Бен Джонсон

Шекспір — найвидатніший англійський поет і драматург XVI століття. Епоха, в якій жив і творив письменник, називається епохою Відродження, або Ренесансом. Це — пізнє середньовіччя.

В надрах феодального суспільства зароджуються нові відносини і стрімко ростуть міста, розвиваються ремесла, ділові зв'язки між містами, здійснюються мандрівки в далекі землі.

Все це розширює кругозір людини, міняє її світосприйняття.

Епоха Відродження — яскрава і неповторна. Вона вражає нестримним злетом фантазії і митців, піднесенням духу, великою вірою у творчі можливості родини. Ніколи ще мистецтво не відігравало такої значної ролі в житті суспільства, ніколи не було таким велично прекрасним.

В людях все більше цінується розум, досвід, знання.

Провідниками віри в особистість людини, в її духовні здібності виступали вчені, філософи, письменники, художники. Їх стали називати гуманістами.

Епоха Відродження подарувала світові багато талановитих людей. Їх імена назавжди вписані в "золоту книгу" цієї епохи. Серед них ім'я великого Шекспіра.

До нас дійшло дуже мало вірогідних свідчень про життя Вільяма Шекспіра. На збереглося жодного рукопису, ми не маємо ніяких його особистих речей, ніхто не може з певністю сказати, яким був Шекспір насправді, що любив, до чого прагнув...

Отже, ми мало знаємо про Шекспіра, — надто пізно похопилися його біографи, адже перша зовсім коротенька біографія великого драматурга, написана якимсь Нікезом Роу, вийшла друком у 1709 році, майже через 100 років після його смерті.

Роу спирався на англійського поета XVII століття Вільяма Даверанта, що вважався

нешлюбним сином Шекспіра, який бачив свого батька лише в ранньому дитинстві (народився 1606 році); на мандрівника й збирача анекдотів Обрі, від якого залишилися вельми сумнівні рукописи 1680 р.; зрештою на актора Беттермана, що спеціально вирушив 1690 р. в рідні місця, Шекспіра, бажаючи ознайомитись з усними про нього розповідями, які ще збереглися.

Доступний нам образ Шекспіра — людини складався з переказів, легенд, міфів. Протягом століть учені просівали цю руду. Як наслідок, на долоні Шекспірознавства залишилась пригорща незаперечних фактів. Проте вони розрізнені, часом суперечливі. І біографічні прогалини мимоволі заповнюються припущеннями, гіпотезами. В особисті долі творця "Гамлета", "Ліра", "Макбета" й досі багато темного, непоясненого.

Вільям Шекспір народився у місті Стратфорд, що на річці Ейвон, у 1594 році, певно, 23 квітня. Принаймні хрещено його 26 квітня. Це — факт, підтверджений записом у церковній книзі. Відшукано ще низку подібних документів: записи про шлюб, народження, смерть, пунші та закладні, інвентарні описи, судові позови, духівниці. Слід, залишений на землі приватною особою Шекспіром, досить прозаїчний. Він, мабуть, і не міг бути іншим, оскільки йдеться про XVI століття і про підданого британської корони, який посідав скромне суспільне становище.

Його батько був торговцем, якому належала чинбарня (майстерня, де виготовляють шнури). На час народження майбутнього драматурга він розбагатів і навіть був обраний міським головою.

З раннього дитинства Вільяма оточував дивовижний світ, зітканий зі стародавніх легенд і народних пісень. Незаймана природа рідного краю і розвинена уява сприяли народженню фантастичного світу в глибинах його вразливої душі.

У Стратфорд юний Шекспір уперше побачив театральну виставу. За тридцять кілометрів від Стратфорда, в Ковентрі щорічно ставлять релігійні драми-містерії, які охоче відвідували жителі навколишніх міст, зокрема й сім'я Джона Шекспіра.

До 14 років хлопець відвідував світську школу, де вивчав риторику, логіку, латину, античну міфологію та літературу.

Але довго вчитися йому не довелося: фінансові справи батька занепали, треба було брати участь в утриманні багатодітної сім'ї.

Що він робив у ці роки, достеменно невідомо — чи то був учнем у різника (може, навіть у власного батька), чи то служив молодшим учителем.

Вісімнадцятирічним юнаком одружився з Анною Хеттевей, дочкою багатого фермера. Незабаром у них народилася дочка Сьюзен, а через два роки — близнята Джудіт і Гамнет.

Однак юний батько і чоловік недовго просидів біля родинного вогнища і близько 1586 року він подався до столиці.

Лондон ... В останні десятиліття XVI століття на його околицях вирувало гамірне життя. Тут, на брудних вузьких вуличках убогих кварталів, було чимало шинків і таверн, де пили міцни ель, їли масні пудинги з бичачої крові і жиру, співали голосних, не дуже пристойних пісень. Були тут і "розваги для простолюду" — арени, на яких

цькували ведмедів, майданчики для півнячих боїв.

Тут височіли й овальні або восьмикутні дерев'яні споруди, увінчані маленькими вежами. То були театри. Вдень на вежах майоріли прапорці. Це означало, що незабаром почнеться вистава, і "слуги лорда-адмірала" або "слуги лорда-камергера" матимуть честь показаним глядачам криваві трагедії чи веселі пригоди закоханих та блазнів.

У Лондоні Шекспір спочатку наглядав за кіньми джентльменів, які приїздили на вистави. Потім став суфлером, переписував п'єси, виконував епізодичні ролі на сцені.

Акторської кар'єри він так і не зробив: до нащадків дійшли відомості про дві зіграні ним ролі, до того ж другорядні, — це роль тіні батька Гамлета і слуги Адама з комедії "Як вам це сподобається". Зате Шекспір досить швидко досяг успіхів на іншій ниві.

Приблизно з 1590 року він узявся за перо. З 1593 чи 1594 року входив до трупі Джеймса Бербеда, яка давала вистави в будинку, іменованому "Театром". А 1599 року сини Бербеда побудували театр "Глобус". Шекспір став одним із співвласників цього прибуткового закладу.

Цей найпопулярніший театр південного берега був оздоблений великим плакатом. На золотому тлі здійсмався Геркулес, тримаючи на плечах земну кулю, а трохи нижче був надпис: "Весь світ лицедіє..."

Невдовзі Шекспір став головним драматургом трупі бути драматургом, працювати для театру вважалося тоді заняттям малопочесним. Але він вибрав свій шлях і "зустрів на ньому все, що випадає на долю справжньої людини: ворожнечу і дружбу, зраду і любов, радість перемог і гуркоту поразок. І насамперед — працю".

Перу геніального драматурга належать 37 сценічних творів. Серед них — комедії, історичні хроніки і трагедії, а також дві поеми — "Венера і Адоніс"(1593) та "Лукреція" (1594). Крім того, Шекспір написав 154 сонети, які знавці зараховують до числа найсвітліших творінь світової лірики. У сучасній науці творчість Шекспіра прийнято ділити на три періоди.

Перший період (1590-1600) називають оптимістичним. Прикрашають цей період творчості перша зріла трагедія Шекспіра "Ромео і Джульєтта" і поетичні шедеври — "Сонети".

Другий період (1601-1608), що свідчить про гріке прозріння гуманістів, про крах ренесансної гармонії, називають трагічним. Він представлений трагедіями "Гамлет" (1601) та "Король Лір" (1605).

Третій період (1609-1613) називають романтичним. Шекспір створює 4 п'єси, серед яких особливої уваги заслуговує "Буря".

У геніальних творіннях Шекспіра перед нами постає широка і правдива картина епохи англ. Відродження — в її величі і в її страшних суперечностях. Силою свого таланту він змусив глядача побачити у просторі сцени, майже без декорацій, всесвіт, минуле і майбутнє людства. Він бачив і розумів життя у всій його складності: високим і низьким, трагічним і комічним, постиглим і буденним.

Дивно, створені майже чотири століття назад, його твори залишаються сучасними і

тепер. І тому вони безсмертні.

У 1612 році Шекспір покидає Лондон: між Шекспіром і трупою виникає конфлікт. Актори "глобуса" придбали для зимових вистав театр "Бленфлайерс", де ставили спектаклі для знаті. Така періодизація трупи вимагала і від Шекспіра перебудови його естетичної системи, але поступився творчими принципами драматург не хотів.

Останні чотири роки життя він проводить поза театром, у Стратфордї.

Протягом усього лондонського життя він купував нерухоме майно і землю, отож, коли пішов на спочинок і повернувся в рідні місця, майбутнє близьких і власна старість біли забезпечені. Тільки він не дожив до старості. 23 квітня 1616 року його не стало.

Хто може сказати, що він чув у свій смертний час? Сумне шепотіння дружини і дочок? Молитву пастора? Чи може, перед згасаючими очима снували прекрасні і величні образи — витвори його фантазії?

У ретельно складеному заповіті не обійдено жодної майнової проблеми, але там не зроблено ніяких розпоряджень щодо творчої спадщини, і словом не згадано рукописів, п'єс, віршів.

Вільяма Шекспіра було поховано у Стратфордській церкві Святої Трійці.

Вільям Шекспір помер, переконаний, що його епоха — вселюдська трагедія. І все ж таки ми маємо право стверджувати — більше за все на світі він любив людину і життя. Інакше не міг би створити безсмертні образи, в яких людство і сьогодні бачить і впізнає себе, знаходячи в них незакам'янілі ідеали, а сучасний погляд у минуле і в майбутнє.

Список використаної літератури:

1. Вертикаль, № 1 (6), 1998 р.
2. Всесвітня література, № 9, 1996 р.
3. Зарубіжна література в навчальних закладах, №2, 1999 р.
4. Зарубіжна література в навчальних закладах, №5, 1999 р.
5. Б.Б.Шалагінов, Зарубіжна література, Київ, "Вежа", 1995 р.
6. К.О.Шахова, Зарубіжна література, Київ "Освіта", 1992 р.
7. Вільям Шекспір, Твори в шести томах, т1, Київ, видавництво "Дніпро", 1984 р.